

noget Skridt i Genhold til den parlamentariske Kommissions Beretning, men det var tværtimod at slutte med at sige: Nu gaar jeg videre paa den gamle Vej. At det ærede Medlem saa kom til at fortælle os, at han i Smaat og Stort, i Form og Indhold var vor bestemte Modstander, var Noget, som han ikke behøvede at fortælle os; dette have vi vidst lige saa længe og i lige saa mange Aar, som han selv har vidst det, saa at det i alt Fald slet ikke var noget Nyt, der derved kom frem for os. Det ærede Medlem kom dernæst til at sige: hvor vare de Herrer den Gang — jeg antager nemlig at han mellem de Herrer mente mig — . . . ja, det er sandt, dette angaar Grundloven af 1854 og 55, det skal jeg ikke komme ind paa. Der var dernæst en Sætning i Adressen, som det ærede Medlem ikke kunde forstaa, og han kom med forskjellige Udtalelser om, hvad dette Punkt om Sønderjyderne skulde sige; han mente, at naar der overhovedet kunde være Fare ved at nævne dette Spørgsmaal, kunde der være mest Fare nu, naar man over for Andre blot nævnte det. Men dette har det ærede Medlem selv gjort før, han veed, at der en Gang i Berlin var en Mand, som hed — hvad var det nu — Grosferer Friis, som det ærede Medlem har kjendt, og med hvem han har forhandlet direkte i Berlin. Vi have dog holdt os inden for vore egne Grændser og kun udtalt vor Sympathi og vore Ønsker for Sønderjyderne i Genhold til, hvad Hans Majestæt Kongen i Throntalen har sagt om samme Sag. Saa kom det ærede Medlem til at tale om tre Love, der af Regjeringen i Slutningen af sidste Samling bleve betragtede som en Helhed; jeg tror, at det var det ærede Medlem, der sidst talte (Fenger), og som den Gang sad i Ministeriet, som fik disse tre Love smedede sammen, saa at de kom til at danne en Helhed, og det ene maatte staa og falde med det andet. Det ærede Medlem var ikke saa velvillig at sige, at det var Landsthinget, som fik dem til at falde, og som forhindrede disse Love fra at blive vedtagne, det glemte han at fortælle, og den, der ikke huffer det nøgagtigt, maatte tro, at det var os, der vare Skyld i, at disse tre Love ikke kom ud (Bille: Jeg sagde, at Fæstelovent kom imellem!). Men det ærede Medlem nævnte ikke Landsthinget (Modsigelse). Det nytter ikke, at de ærede Medlemmer paastaa det Modsatte, Landsthinget blev ikke nævnt. Saa omtalte det ærede Medlem Soldloven og Loven om Hær og Flaade; jeg skal ikke komme ind her paa, det er Sager, der ligge for til Behandling ved andre Leiligheder, og som jeg ikke skal gaa ind paa, selv om Andre maatte ønske det. Fordi det ærede Medlem er Medlem af et Udvalg, skal jeg dog ikke gjøre mig skyldig i den samme Uæbenhed, som han har gjort sig skyldig i, ved at tale om, hvad han som Medlem af et Udvalg kan vide. Det ærede Medlem kom ogsaa til at appellere til vor Samvittighed.

Han sagde: Haanden paa Hjertet. (Afbrydelse af Rjær): Jeg har aldrig set det ærede Medlem, naar han forsikrer Noget . . .

Bille: Maatte jeg ikke et Dieblit afbryde Taleren?

Formanden: Det er det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, der har Ordet. (Afbrydelse af Bille.) Det ærede Medlem befinder sig i en Feiltagelse, naar han tror, at han kan tage Ordet midt under et Foredrag (Bille: Maa jeg da bede om Ordet). Det ærede Medlem skal blive indtegnet.

J. A. Hansen: Dette: Haanden paa Hjertet er en forunderlig Tale ligeoverfor os, som ere lige berettigede med det ærede Medlem til at have en Mening og til at fordrø anerkjend, at vi ere ligesaa samvittighedsfulde til at udtale vor Mening, som han er; denne Tale om „Haanden paa Hjertet“ klinger derfor meget forunderlig fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem kom ogsaa til at tale om, hvad vi havde sagt med Hensyn til Frihedens Udvikling her i Landet, at det vilde være en stor Styrke og Støtte ogsaa overfor vore danske Brødre paa den anden Side af den nuværende Statsgrændse, og han vilde heller ikke der finde, at der var nogen Grund. I saa Henseende skal jeg blot henvisse ham til, at Krüger har indbragt her i Rigsraadet et Grundlovsforslag andedes ligelydende med vor Sunigrundlov, med Undtagelse af de Forandringer, der vare nødvendige, fordi den skulde udstrækkes til Slesvig, og han sagde, da han indbragte dette Grundlovsforslag, at det var den Maade, hvorpaa man allerfikkrest og bedst vilde vinde Slesvig. Det ærede Medlem kom dernæst, som ogsaa flere andre ærede Medlemmer, til at udtale nogen Dadel over, at vi ikke tænkte paa Landsthinget, og det Samme gjorde det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger). Jeg tror nu, at De Herrer fra deres Standpunkt kunde have været tilfredse, dersom vi havde bragt Landsthinget ind i denne Debat, thi saa vilde de have havt ganske andedes Grunde at anvende imod os; og derfor antager jeg, at de savne dette Punkt om Landsthinget. Vi have ikke foreslaaet at udtale Noget til Hans Majestæt om Landsthinget, thi dertil ere vi uberettigede. De to Thing staa ligeoverfor hinanden som Rigsdag, og uden at det ene Thing har nogen som helst Dom at sælde overfor Hans Majestæt med Hensyn til det andet Thing; vi staa lige. Men Grundloven giver begge Thing hver for sig Ret til at udtale sig i Adresser til Hans Majestæt, og det er dette, vi gjøre, idet vi foreslaa at udtale for Hans Majestæt vor Dom om det nuværende Ministerium. Vi have Erfaringer igjennem 3 Aar for, at det efter vor Opfattelse ikke vil være muligt at faae de Reformere gennemførte, som Folket